

Hastalar Risâlesi'ni şimdiden ayırtalım

Fatih Bey: “Kimi zaman salgın ve bulaşıcı, kimi zaman ferdi olan hastalıkları ve doğuştan gelen sakatlıkları kader açısından değerlendirir misiniz?”

Makaleme başlamadan önce hemen belirteyim ki, Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin Lem'alar adlı eserinde yer alan bir risâle vardır: Hastalar Risâlesi... Tek kelimeyle bir şifa risâlesi... Sade bir Türkçe ile yazılmış... Hastalıklara Kur'ân'dan ve Resulullah'tan (asm) şifa getiriyor. Bugünlerde Hastalar Risâlesini okumaya, okutmaya, insanımıza hediye etmeye ne kadar ihtiyacımız var! Gazetemiz Yeni Asya 25 Aralık'ta bu güzide risâleyi kuponsuz, çekilişsiz, herkese hediye vermeyi plânlıyor. Şimdiden yazmamın sebebi, o günün gazetesini şimdiden ayırtalım, o gün kalmayabilir. Komşularımıza, akrabalarımıza, yakınlarımıza birer risâle hediye edebilecek şekilde sayı bildirirsek, güzel bir sıla-i rahim vesilesi de olur ve iki kat sevap olur.

Gelelim sorunuza... Hastalıkların, doğuştan getirilen sakatlıkların, sonradan meydana gelen özürlerin ve muhtelif yaratılış eksikliklerinin görünen acı ve ızdıraplı yüzüne bakıp hüzne kapılmamalı, kusurlu bir biçimde dünyaya geldiğine pişmanlık göstermemeli; perde arkasındaki büyük mükâfât cihetine, eşsiz güzelliğine ve Allah'ın rızâsını kazanmaya elverişli yüzüne bakıp sabretmelidir.

Üstad Bediüzzaman Hazretlerine göre, musîbet ve hastalıklarda insanın üç vecihle şikâyet hakkı yoktur:

1- Cenâb-ı Hak insana giydirdiği vücut elbisesini san'atına mazhar ediyor. İnsanı bir model yapmış; o vücut elbisesini o model üstünde kesiyor, biçiyor, değiştiriyor, muhtelif isimlerinin cilvelerini gösteriyor. Şâfi ismi hastalıkları istediği gibi, Rezzâk ismi de açlığı ve susuzluğu gerektiriyor. Ve hâkezâ... Mülk sahibi Allah'tır. Mülkünde dilediği gibi tasarruf etmeye elbette hakkı vardır.

2- Hayat musîbetlerle ve hastalıklarla arınır, olgunlaşır, kuvvet bulur, yükselir, netice verir, mükemmele ulaşır ve hayatî vazifesini yapar. İstirahat içinde monoton,

tekdüze ve hastalıksız bir hayat, mutlak hayır olan vücuttan ziyâde, mutlak şer olan yokluğa daha yakındır ve yokluğa bakar.

3- Bu dünya bir imtihan meydanı ve bir hizmet yurdudur. Lezzet, ücret ve mükâfât yeri değildir. Mâdem hizmet yurdudur ve ibâdet mahallidir. Hastalıklar, sakatlıklar ve musîbetler—dînî olmamak ve sabretmek şartıyla—o hizmete ve o ibâdete çok uygun düşüyor ve kuvvet veriyor. Ve her bir saati, bir gün ibâdet hükmüne getirdiğinden, şikâyet değil, şükretmek gerektir.

Saîd Nursî Hazretlerine göre ibâdet iki kısımdır:

1- Müsbet ibâdet. Bu kısım, bildiğimiz namaz, oruç, zekât ve hac gibi irâdemize bağlı olarak yaptığımız ve yapılması Cenâb-ı Hak tarafından emredilen ibâdetlerdir.

2- Menfî ibâdet. Bu kısım ibâdet, hastalıklar, sakatlıklar, musîbetler ve âfetler gibi insanın irâdesi dışında gelip, insana Allah'ın âciz ve zayıf bir kulu olduğunu tam bildiren tecellîlerdir. Bu yol ile musîbete uğrayan, sakat kalan, hasta olan ve sıkıntı çeken kul zayıf olduğunu, âciz olduğunu tam hisseder, Rabb-i Rahîm'ine tam yönelir, tam sığınır. Yalnız O'nu düşünür, yalnız O'na döner, yalnız O'ndan yardım ister, yalnız O'ndan medet bekler, yalnız O'na yalvarır. Böylece hâlisâne ve mâsumâne bir ibâdet dâiresi içine girer. Allah'ın kulu olduğunu, Allah'ın yardımı, merhameti ve inâyeti olmasa bir hiç olduğunu tam hisseder. Bu tür ibâdete riya girmesine imkân yoktur. Onun için hâlistir.

Musîbete uğrayan, hasta olan, sakat doğan veya sakat kalan kişi eğer sabretse, musîbetin mükâfâtını düşünse, şükretse, o zaman her bir saati bir gün ibâdet hükmüne geçer. Kısacık ömrü uzun bir ömür olur. Hattâ öyle hastalar, özürlüler, sakatlar ve musîbetzedeler var ki, bir dakikası bir gün ibâdet hükmüne geçmektedir.

Üstad Bedüzzaman'a göre, Cenâb-ı Hak hadsiz kudretini ve sonsuz rahmetini göstermek için insanı hadsiz derece âciz ve sonsuz derece fakir yaratmıştır. Hem isimlerinin hadsiz nakışlarını göstermek için insanı hadsiz elemlere ve lezzetlere mazhar kılmıştır. Nitekim insanın mâhiyetinde yüzlerce duygu ve latîfe vardır ki, her birisinin elemi ayrı, lezzeti ayrı, vazîfesi ayrı, mükâfâtı ayrıdır. Âdetâ büyük insan olan kâinatta tecellî eden bütün isimlerin, küçük kâinât olan insanda da cilveleri vardır. Sıhhatte ve âfiyette olmak, lezzetleri hissetmek, güzel tatları tatmak ve mutlu olmak gibi nimetler nasıl şükür gerektirir ve şükür dedirtir, o vücut makinesini çok cihazlarla vazifesine sevk eder, insan da bir şükür fabrikası gibi olursa; musîbetler, hastalıklar, özürler, sıkıntılar, dertler, elemler ve muhtelif ârizalar da o vücut makinesinin diğer çarklarını harekete getirir, heyecan verir. İnsanın mahiyetine

konulmuş olan acz, zaaf ve fakr mâdenini işlettirir. Böylece insan yalnız bir dil ile değil, her bir âzânın dili ile Allah’a sığınır, duâ eder, Allah’tan ister ve Allah’a niyaz eder. Güyâ insan o ârızalar dili ile ayrı ayrı binler kalem hükmünde hareketli bir kalem olur. Hayat sayfasında misâl âlemine giden levhalarda hayatının şükürlerini, zikirlerini ve tesbihlerini durmadan yazar. Allah’ın isimlerini böylece ilân eder, Allah’ın isimlerinin manzum bir kasîdesi hükmüne girer, fitrat ve yaratılış vazifesini tam yapar.¹

Dipnot:

1- Lem’alar, s. 16-19.